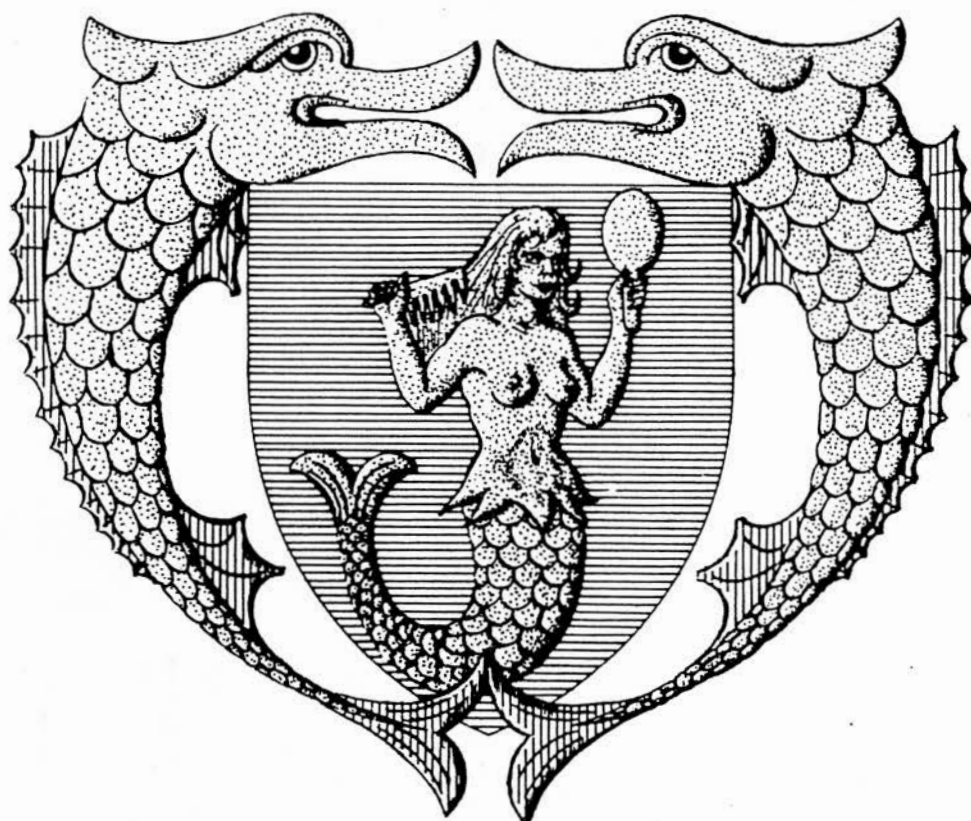

't Meerminneke

*(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktblad*

sorry, lieve lezers, dat
ik jullie zo lang op mij heb laten
wachten. Heel die mooie zomer bleef ik on-
der water en pas in de herfst duik ik weer op. Het
was mij "wegens omstandigheden" onmogelijk om nummer 34
op tijd klaar te krijgen. Ik sta bij jullie in het krijt en
ik zal daar in de toekomst proberen iets aan te doen.
Laat ik maar geen tijd meer verliezen en onmiddellijk van wal
steken. Tot over enkele maanden dan maar. stambewaarder
Herman.

Joost Vanmeerhaeghe, 10 jaar, Kluisbergen-Ruilen.
Tweemaal Kampioen van België Fietscross.

Draai het en keer het in het leven zoals je wil, er zijn altijd mensen die iets meer kunnen dan een ander. " 't Zit er in", zeggen de mensen dan. " 't Is er in geboren. 't Is er in gebakken".

Ik tracht me in gedachten een beetje voor te bereiden. Ten andere, als ik iets wil of moet schrijven dan zet ik mij aan het stuur van mijn wagen en ik tracht me op te pepen met dromend door dit, mijn land, te zwerven. Dit zijn mijn amfetaminen en anabole steroiden en tenslotte heeft iedereen toch zo'n beetje zijn eigen manier van conspiratie met de muzen.

Ik ben op reportagetocht. Op zoek om iemand in het licht van onze familie-aktualiteit te zetten. In de familiespiegel. In onze antieke familiespiegel met gouden kader waaronder de Heere Symoen Van Meirhaeghe, destijds geëerd en geprezen presbytre in de gemeente Wrattinghem, later Wortingham, nu Wortegem, in sierlijk kunstig gotisch schrift en in 16de-eeuws latijn deze oerdegelijke woorden van waarachtigheid, bezinning en zelfkennis schreef : "In speculo primum ter spectare";;in ons beste en raakste Vlaams van nu : "Eerst drie keer in de spiegel kijken!" Zo neem ik me ook voor mijn woorden over de spiegelkandidaat driemaal te wikken en te wegen, want er is geen haar op mijn hoofd (beeldspraak) dat er aan denkt om de wijdverspreide en zeer geachte clan Van Meirhaeghe en consoorten blauwe blomkes wijs te maken of scheve beelden uit de kermispijeltent voor te spiegelen. De waarheid en niets dan de waarheid, zo helpe mij de bijna Zalige Missionaris-Martelaar Pater Remi Van Meirhaeghe, de marteldood gestorven op 13 december 1901 in Mongolië, in wiens straatje met zijn naam ik achter 't kerkje van Waregem-Nieuwenhove dagdromend voorbijkom. Ik gedachten toef ik even bij Pater Remi, Mei Ta Jen = Meirhaeghe. Pater Remi? Ook een kampioen! Nu maken ze er zo gene meer. De echte helden, de echte kampioenen van Geloof en Naastenliefde. De echte steunpilaren van 'Ons Moe' de Heilige Kerk. We hebben in onze familie vele kampioenen. Mountain-Bikekampioenen, fietscrosskampioenen, duivekampioenen, schaakkampioenen. Waar, Pater Remi, van het stille straatje met uw naam, waar zal ik u plaatsen in de rij van onze kampioenen? Op kop natuurlijk! Mijn Lancerke is nu goed gelanceerd. Mijn muze zingt in de moteur. Links van de grote weg zie ik de watertoren van Waregem. "Kijk", zeg ik tot mezelf, "daar begint nu die schone, dichtertelijke en toch

zeer levende en levendige Meirhaegheroute. Hoevelen van onze trouwe lezers hebben al gepoogd deze route eens in een gezellig familie-onderonsje af te haspelen? Toch altijd de moeite waard, denk ik zelf en zeggen de vurigsten onder ons die het riskeerden. "Doen", zeg ik! Ze ligt er nog! Voor de volledige wegwijzer, zie Meerminneke nrs 26 en 27.

Ik volg verder. Links op de hoogte : Spitaelsbossen of wat er van rest. Daarachter weet ik Tjammelsvijver. Een klein militair kerkhof doet me er aan denken dat ook hier de oorlog voorbijtrok. Een stijgende weg leidt tot voor Anzegemkerk. Hoeveel Van Meirhaeghes proefden hier voor het eerst het zout des levens en jankten er voor het water des doopsels? Hoeveel? Zeer veel! Van 1823 tot 1860 werden hier 53 kersverse Meirhaeghskens genoteerd; elf naamgenoten hoorden zich bannen in de gruwelijke staat en voor 51 stamgenoten luidde de "endeklokke".

Rustig ligt Kaster op mijn weg. Hier had pastoor Claerhout zijn huismuseum van historische en voorhistorische vondsten. Figuur apart Paster Claerhout, goed voor een boek apart.

Kerkhove, benevens de naam zegt het me niet zoveel. Misschien alleen een wijs volks gezegde : "Langs de jeneverstrate is't de naaste weg naar Kerkhove".

Even buiten het dorp : De Morgenstond en de machtige? prachtige? vloed die Schelde heet en hier even Oost en West scheidt. Rechts rijst en rust de Kluisberg, groen, gezellig, gezond. Kluisberg, oase van groen, symphonie de verdure, Mont de l'Enclus. Camping Panorama. Vanmeerhaeghe. Prachtig zicht over Scheldevallei en kinderspelen. Giftshop Palace en Gasthof Palace Vanmeerhaeghe. Sedert 30 jaar alom gekend huis van vader op zoon.

Ik zie Ruïen liggen. De elektriciteitscentrale. God! wat kunnen de mensen hard vloeken. Zijn we dan ook kampioenen in het scheppen van wangedrochten? Zijn we dan allemaal behept met sadistische of masochistische neigingen? Een gapande mond, een gapande krater van schande voor deze lieve streek! Michiel Zwaenepoel zegt het mogelijk nog duidelijker in zijn boekje "Op zoek naar groen". Ik citeer : "Het landschap van de Scheldemeersen wordt op bijna barbaarse wijze ont-sierd door de enorme elektriciteitscentrale van Ruïen. Daarom beginnen we onze tocht met de rug naar die fabriek. Op de terugtocht bezoeken we de Waterhoek waar we geconfronteerd worden met een stuk maatschappij-geschiedenis. De centrale symboliseert op niet te mis-kennen manier de tijds- en landschapsevolutie sinds de periode waarin Streuvels' Waterhoek ten onder ging.

Even bezoek ik nog de kerk van Ruien. Een gemeente waarvan de naam-oorsprong onbekend is gebleven. Op het monument der Oorlogshelden staan de namen gebeiteld van drie Ruiense Vanmeerhaeghes. François, Leopold en René. Ook in Ruien zullen ze hen niet vergeten. Tenminste zolang de namen nog leesbaar zijn. Maar laat dit ons geen reden tot verbittering wezen, zegt de dichteres Jeanne Vandeputte, want er is geen blijvend leed op deze schone wereld.

Op de Pelikaanwijk 18 in Ruien wonen Ronny en Monique Vanmeerhaeghe-Raepsaet met hun zoon Joost. Joost Vanmeerhaeghe : tweemaal kampioen van België 1986 en 1988 en eenmaal vice-kampioen in 1987.

Ik heb het al gezegd : "kampioenen worden niet gemaakt, men wordt kampioen geboren. Ge hebt het of ge hebt het niet. Kunstenaar is men. Goeie stielman leert men. Als ouwe duivenliefhebber heb ik het enkele malen meegemaakt. Op zekere dag zit ge met een kampioen op uw kot. Zo maar tussen de andere. Volgens welke natuurwet? Wie leert het ons? En nochtans van vader Ronny kwam het niet. Die was en is eerder een voetbalfanaat en zelfs nu nog trainer van de jeugd-elftallen bij F.C.Ruien. Zo zegt Ronny zelf en verder dan het klas-sieke driewielerke had Joost het toen nog niet gedroomd. Maar mis-schien zat de ware kampioen er toen al in. In ieder geval legde Joost het slim aan boord. Andere jongentjes van vijf jaar vragen aan Sint Niklaas steevast een velootje en de lieve Sint zegt dan ook meestal via pa en ma : "Neen, manneke, geen velootje. Ge zijt gij nog te klein en daarbij, ge zoudt op uwe kop vallen. Later, ja, als ge groter zijt". Joost mag nu echter weten waarom -en Joost wist het- : hij vroeg aan de Sint een valhelm. Hiermee waren Sinterklaas, pa en ma gerust en stonden ze zonder te weten schaakmat. Anders niet slecht bedacht, achteraf gezien, vindt u ook niet? Wie droomt er onder een helm niet van vroemtugien. Enfin, die helm kwam er zonder aarzelen. Een helm is ten andere een nuttig ding. Ge moogt er onder andere mee op uwe kop vallen. Al gezeid! Maar lieve lezer, zeg nu zelf, wat is een kind met een helm zonder crossfiets. Logisch, zegt ge, ne velo hoort daarbij. Zo logisch redeneerden vader Ronny en moeder Monique ook. Ze hadden zij eigenlijk nog geluk dat Joost geen paardezadel vroeg. Daar hoort toch een paard onder. Of een klakson. Daar zit toch een auto aan vast...

Al bij al. Van een helm tot een crossfiets BMX is maar een stapke. Van een crossfiets naar een fietscross is ook maar een stap. En zo gebeurde het dat Joost met zijn eerste dagvergunning aan de start stond voor een fietscross in Ruien-Kluisbergen.

Met 13 als geluksnummer en met een geleende fiets die meer weg had van een bulldozer dan van een fiets, groot, lomp, vooroorlogs als hij was, startte Joost en haalde hij zijn eerste overwinning. Van nagels met koppen gesproken. Het dient gezegd dat elke deelnemer moet starten in de reeks van zijn geboortjaar. Voor Joost dus 1979. Natuurlijk kwam die eerste echte crossfiets er evengauw. Nog enkele keren werd er met een dagvergunning deelgenomen en het werden evenveel zegepralen. De weg lag dus wijd open.

Op 19 april 1986 is Joost aangesloten met een jaarvergunning bij de B.L.F.C.B., wat staat voor "Belgische Liefhebbers Fietsencross Bond". De kalender omvat 25 wedstrijden, telkens op zaterdag. Per wedstrijd zijn er telkens 4 reeksen te rijden: 3 schiftingsreeksen en één finalereeks. Joost won én de kampioenschapsproeven én het regelmatigheidscriterium. Wij zien een lachende Joost met de kampioenentruï waarop zijn crossnummer : 44.

Toch verloopt niet alles zo vreedzaam op het crossfront. Onze nationale overheid kant zich tegen het inrichten van fietscross. Waarom? Om de competitieve geest van de cross? Of om de slopende inspanningen? Och kom. Is voetbal voor preminiemen en miniemen soms niet krachtenslopend? Of kan men dat prettig vinden als die spelertjes des winters in hun blote biljetjes staan te klapperen van de kou? Ziet dat er zo gezond uit? Of loopkoersen en cross-country voor dezelfde leeftijdscategorieën? Is dat geen competitie? Of turnen? Of ballet met zijn ijzeren tuchtregels? Maar misschien slaat het verbod wel op de ouders, de opa's en oma's, om hart- en andere crisissen te vermijden?

In 1987 kreeg Joost zeer zware tegenstrijd te verduren. In Brugge zat men daar met ene ongrijpbare Franco. Tien keer eindigde Joost in het wiel van de onklopbare man, maar naarmate het seizoen vorderde werden de rollen evenwel omgekeerd. Van de 16 resterende wedstrijden schreef Joost er 15 op zijn naam om uiteindelijk toch nog met één punt het kampioenschap te verliezen.

In 1988, na een seizoen zonder nederlagen, wordt Joost voor de 2° keer Kampioen van België. Wat zegt Rik De Saedeleer zo graag : "Moet er nog zand zijn?" Maar wat zien we echter tussen de regels? Tijdens de sluitingsprijs van het seizoen klasseerde vader Ronny zich derde. Een eenmalig optreden. Maar is het niet als met die eerste sigaret : waar eindigt dat Ronny?

In 1989 ligt de wag weer wagewijd open voor een andere kampioenentruï. Joost rijgt de overwinningen aan mekaar en dat belooft. Als vader en

moeder Ronny en Monique me een pint trakteren, ga ik naar de sluitings cross als nieuwe supporter voor heel de Van Meirhaegheclan. Alhoewel. Fietscross wordt meestal niet aan uw achterdeur bedreven. Gezien de houding van de overheid, komen er heel wat en verre verplaatsingen bij kijken. Wegens dit verbod wordt vaal op Nederlands grondgebied gereden. Ik noem maar voor de vuist : Sluis, Axel, Sas van Gent, Breskens, Terneuzen, Westdorpe, Oostburg, Schoondijke, of op Belgische parcours in Melsele, Sint-Gillis-Waas, Meerdonk, Sint Pauwels e.a. Men moet er inderdaad iets voor over hebben om weken lang ieder weekend door het land te hotsen en te botsen voor de hobby van zoonlief of hier in dit geval ook vaderfief die bij een liefhebberssportverbond de fietsmicrobe uit zijn benen tracht te rijden. Het weekend is voor ons, zegt Monique. Voor ons alleen. Dan zijn we van 's morgens vroeg tot 's avonds 't gat in naar overal. Wij samen in de gezonde natuur met een ontspannende bezigheid, al klopt het hart me soms wel eens in de keel bij de prestaties van Joost. Dat kunnen we bijtreden. Hoe zou ik zelf zijn? Gezond, ach hoe schadelijk kunnen 3 reeksen en 1 finalereeks van 150 tot 200 meter zijn? Daarbij, hoeveel onmogelijke inspanningen doen jonge en oudere mensen niet, ook buiten competitie? De wielertoeristen, de joggers, de fitnessmannen en -vrouwen.

Og Joost nog entwat anders in zijn mars heeft? Zeer zeker. Hij is op sportief vlak trouwens op alle markten thuis. In Kluisbergen won hij dit jaar al tweemaal de jogging en met de rijksschool van Avelgem won hij al een veldcross. Interscolair staat hij ook in het zwemmen op de eerste rij en na het fietsseizoen gaat onze kampioen voetballen bij de miniemen van F.C.Ruien. Goedgevuld programma! Daarenboven is hij ook op school de primus. Dat moet, zegt zijn moeder, want als hij met een slecht rapport naar huis komt mag hij het fietscrossen vergeten. Zo hoor ik het het liefst. Maar ja, ik ben ook al een oud mens.

Joost jongen, de guidon van onder! en stapel de suksessen in beide richtingen hoger dan de kluisberg. Wij duimen allemaal voor u. stambewaarder Jan Meirhaeghe.

van onze 13de-eeuwse voorvader Willem Van Meirhaeghe aan Hilde De Steur, naar aanleiding van haar-kursiefje "Namen noemen" dat verscheen in Meermin nr.33, pag 13.

Nu luistert, lieden, hoe een ouden meermin heeft gevaeren
 die lag te mijoteren op de rand van syne jaeren :
 soo lagh hy saght, en las in tboeckxken van Janssoone
 't kwam plots daer eenen steur hem om syn herkomst hoonen.
 Welaen O steurkin stout, sey hy, syt gy niet wel by sinne?
 syt gy niet selfve dan halfsteur en halfmeerminne?
 Hoe kan een kind sichselfven soo verdwaesen
 in stoute woorden en infacme phraesen?
 Wat noopt u sich in eenen knoop te wringen
 om dees onheuse liederen over ons te singhen?
 Wat sijn dat nu voor loose en gemeene strecken
 of dronkt gy tsopken uut de Vranckaertbeeke
 soodat gy dronken wierd van lood en van nitraeten
 en in Den Ouden Cley zat zatmanspraet te praeten?
 Laast gy nogh nooyt in tboeck der wijse spreuken :
 Men quetst syn aengesicht door synen neus te deucken.
 Wat moght er eenen bruynen steur dan soo besielen
 soodat gy reedet tegen ons kar en in ons wielen?
 Dat gy soo ondoordaghtig, onbesonnen deedet
 was er daertoe wel eenich recht en reeden?
 Dat gy ons achtet min of meer te min!
 dat spreekt van malefide en seer versieckte sin!
 Zou "Merhage" dan syn een plaets van niemandalle
 voor kevertjes en vliegskens en voor kruyswoordrallen?
 Een soppig, sompigh oord, seght gy, van wulg en wiedouwwissen,
 eekhouten struickxkens, bies en beddepissen.
 Zing ick niet, zonder schaemrood, selfve en met luyde stem
 dat ick van 't Vuilgat van geborte ben en selfs van Caeneghem?
 Zou het my kwalick deren mynen naem te noemen
 gegroeidt uyt speencruydt, lis en dotterbloemen?
 Zou ick daeromme steken myne kop int sand?
 Bah-neen-ick, Steurkin, kvindt het selfs plaisant.
 Een fata morgana-meermin, wie haar sagh, al wast maer met een glimp
 die weet het wel : dat es geen steurse hersenschim(p).
 Daerby, Godt schiep moeras-merhage eerst. Gy kunt u niet vergissen.
 Eerst was er waeter, Steurkin, vóór en voor de vissen.
 en kondet gy niet vrij en commerloos verpoosen
 in twaeterke dat wy uit de Merhage loosen?
 Dat rijcke lui uw excrement als voorrecht eten
 dat is dan hunne saeck, u self niet toe te meten.
 Is kaviaer groot woord voor sHeren en consoortendis
 soo blijft het voor my : 'kuit' en tsmaakt naar zout en vis.

Dies ons Maerminne soet, en laet u niet belaegen
 door eenen Steur die loert in tmeer (naer wat?) door onze haeghen.
 Nu luyster, boude Steur, ge moogt familie blijven
 maer sult voor straffe swaer nog veel cursiefjes schrijven.
 en voorts sult gy, alleen, in sHeeren vrees en vaere
 een beewegh doen naer Onse Vrouw van Kerzelaere
 al in uw hemd, met wassen keersse en op bloote voeten
 om voor uw snood misdryf van felonie te boeten,
 om reyne en gesuuvert dan van siele en van sinne
 te moghen stoeyen weer aan thert van ons Meerminne.

Jan den ouden meerminman

Streuvels, Buysse, Claes, Timmermans. Overbekende namen uit de Vlaamse literatuur. De namen van de romanfiguren die ze tot leven wekten zijn al even bekend als de auteurs zelf. Boer Vermeulen uit "De Vlaschaard". Boer Van Paemel. Boer Coene. Boer Wortel uit "Boerenpsalm". En al die andere legendarische helden van papier. Jan Houtekiet van Walschap. Abel Gholaerts van Boon. Louis Seynaeve uit Claus' "Verdriet van België". Of Frans Maes, het "Kockoeksjong" waarmee Brigitte Raskin onlangs de AKO-literatuurprijs won. Namen. Onvergetelijke namen.

Toen ik een jaar of tien was ontdekte ik op de zolder bij mij thuis een grote zwarte koffer waarin vader zijn boeken bewaarde. Een schatkist. Ik was toen nog niet in staat om dat allemaal te lezen. Maar hoe vaak heb ik niet met een koortsig wijsvingertje al die bladzijden afgetast? Op zoek naar... mijn familienaam. Zonder enig resultaat.

Tijdens de voorbije vijftientig jaar heb ik honderden Vlaamse romans gelezen waarin de hoofdrol niet één keer door een "Boer Van Meirhaeghe" werd vertolkt. Zelfs in de kleinste bijrolletjes heb ik nimmer één Meirhaeghe kunnen ontdekken. Slechts één keer vond ik een verwijzing naar onze geslachtsnaam. In "Het Reservaat" van Ward Ruyslinck, waarin een medisch instituut de naam "Meirhaegen" draagt. Een pover resultaat en geef toe : demoraliserend voor een stambewaarder die tevens verliefd is op de letteren.

Maar niet langer getreurd! Het is zover! In de recent verschenen roman "Het zijn lange dagen" van Luc Boudens heet de held -of moeten we zeggen de anti-held-.... Stefan Meirhaeghe. We citeren het Nieuwsblad van 27 mei laatstleden :

"Je bent jong en je wil wat, maar je woont in Kortrijk..." Luc Boudens : "Het zijn lange dagen". "Stefan Meirhaeghe, vijftientig, lm80, doorsnee postuur met smalle heup, donkerblonde haren, blauwe ogen en in de feestelijke Stede Kortrijk en de rest van de Vierde Wereld geliefd door velen, gehaat door een onkeling." Zo typeert Luc Boudens de hoofdpersoon uit zijn nieuwe roman "Het zijn lange dagen". Een roman met als hoofdtema : hoe boeiend is Kortrijk voor een jongeman? Het antwoord luidt : allesbehalve.

Luc Boudens debuteerde vorig jaar met de alom geprezen bundel "Vrijdag, Visdag" waarin elk verhaal dartel begint en dodelijk ernstig eindigt. Daarna kwam "De Tiende Provincie", een roman over een jonge Vlaming die opgroeit in het wereldje van Belgische militairen in de Bondsrepubliek. Daarin etaleerde Boudens zijn kabaretesk talent : humor die voortspruit uit vlijmscherpe observatie, bewustzijn van de belachelijkheid van zogenaamde serieuze situaties en een zeer akkuraat

woordgebruik. Nu de roman "Het zijn lange dagen". Over de dagen en vooral de nachten van Stefan Meirhaeghe, barman in de Shakespeare. De activiteiten van onze held bestaan voornamelijk uit : het drinken van ettelijke Rodenbachs en een respectabel aantal whisky's, het belazeren en bespotten van een even groot aantal klanten, en het dagelijks met sukses verdeiden. Stefan Meirhaeghe leidt een hedonistisch leven-tje dat door de swingende buitenwereld allicht als benijdenswaardig, maar door hem zelf als uitermate zinloos en leeg wordt ervaren. Stefan drinkt, hangt de lolbroek uit, neemt iemand mee naar huis. De volgende dag drinkt hij weer, opnieuw speelt hij de grapjas, en voor de zoveelste keer sleept hij de zoveelste verovering zijn slaapkamer binnen. De dag daarna raakt hij aan de drank, probeert hij plezante praat uit te kramen en gaat hij met sukses op de versiertoe. Enzovoorts, enzoverder. Het zijn lange dagen. Resultaat : een roman met een opsomming van stuk voor stuk vrolijke feiten in een beklammende sfeer. Er gebeurt in deze roman eigenlijk niets. Zoals er eigenlijk niets gebeurt in "De Avonden" van Gerard Reve, zoals er eigenlijk niets gebeurt in veel romans van Herman Brusselmans. Maar precies door dat niet gebeuren ontstaat er een drukkende sfeer van verwachting, dreiging en droefheid.

Terwijl je deze roman leest groeit de idee dat Stefan Meirhaeghe op de laatste bladzijde niets anders kan dan zelfmoord plegen. Dat doet hij niet. De auteur heeft een andere oplossing in petto. "Had ik dit boek op een zelfmoord geëindigd, dan zou je weer eens horen dat Luc Boudens een ongeneeslijke pessimist is," zegt Boudens.

Het verhaal speelt in Kortrijk, volgens dit boek één van de meest vervelende, indien niet de allervervelendste der Vlaamse steden. Het drama van Stefan Meirhaeghe is dat hij te veel met zichzelf is begaan om in te zien dat de verveling en de zinloosheid inherent is aan zichzelf en niet aan de stad waarin hij toevallig leeft, pintjes drinkt, geld verdient en zijn overvloedige seksuele energie kwijt speelt. Zoals steeds bij Boudens zijn ook deze keer de dialogen schitterend en de observatie en portrettering van de personages scherp. Luc Boudens neemt één detail om iemand te typeren en die iemand wordt daardoor meteen onderdeel van een soort. Het boek is het onderwerp van de eerste literaire videoclip in Vlaanderen. Het volgende boek van Boudens, zijn vierde, zal in Brussel spelen. Of het leven daar boeiender en zinvoller is dan in "de droevige Stede Kortrijk" zal in het najaar blijken. (M.Vlaeminck)"

Tot zover de lange dagen en nachten van Stefan Meirhaeghe. Als stambe-waarder vraag ik me af aan welke tak hij mag ontsproten zijn? Een Meirhaeghe-zonder-van en een Westvlaming bovendien, verwijst dat niet naar Kanegem? Het boek werd uitgegeven bij Dedalus, telt 258 bladzijden en kost 595 frank.

FAMILIEFEEST

Krantenverslag. Wortegem-Petegem. Een bijeenkomst van een stamboom is niet alledaags, omdat weinigen de moeite doen deze op te zoeken. Te Ooike, deelgemeente van Wortegem-Petegem, was dit wel het geval en kwamen de afstammelingen van Theophiel Meirhaeghe en Irma De Waele bijeen.

Als jongeman werkte Theophiel Meirhaeghe als steenbakker in het Noorden van Frankrijk. Daar werd hij ernstig ziek en wegens een longontsteking gedwongen naar Kanegem terug te keren. In 1913 trad hij in het huwelijk met Irma De Waele waaruit 13 kinderen zijn gesproten, maar waarvan het echtpaar er zeven verloor tussen de leeftijd van zes maanden tot twee jaar. Tot aan haar huwelijk werkte Irma De Waele bij de boeren, daarna zorgde ze voor de opvoeding van haar kroostrijk gezin en ging af en toe helpen in het huishouden bij andere landbouwers. Tijdens de oorlog van 1914-18 werd vader Theophiel, geboren op 3 maart 1888, niet opgeroepen als soldaat, maar gezien de slechte tijd was hij verplicht om met "blauwen" het nodige geld te verzamelen om zijn kroost te eten te geven.

Na de oorlog kocht Theophiel samen met zijn broer August en schoonbroer Jules Van Parijs ongeveer één hectare grond om een steenbakkerij te kunnen opstarten. Er waren nog geen machines, zodat alles met de hand diende te gebeuren, van aarde steken tot en met stenen in de vormen leggen. Die stenen werden tafelstenen genoemd.

In 1933 was de grond uitgebakken, wat het einde betekende van de steenbakkerij. In de winter was het wegens de vorst onmogelijk stenen te vervaardigen zodat werd uitgekeken naar een andere bezigheid voor die periode. Een vlaszwingelarij werd opgericht bestaande uit vier molens, die in 1933 samen met de steenbakkerij werden stopgezet. In 1934 verhuisden vader Theophiel Meirhaeghe en moeder Irma De Waele naar Ooike waar zij een klein landbouwbedrijf uitbaatten van circa 9 hectaren in de Kelderstraat. Zij kenden echter veel tegenslag, zowel in hun gezin als op de boerderij. Kranig als zij waren, werkten zij immer door tot in 1949 vader Theophiel erg ziek werd en op 59-jarige leeftijd overleed. Moeder Meirhaeghe zette de boerderij verder tot begin jaren vijftig en ging dan naar Wortegem wonen. In 1965 overleed zij te Ooike op 76-jarige leeftijd.

Van de 13 kinderen zijn er nu nog 3 in leven : Frans (64), Maria (74) en Jules (71). Cyriel, Daniel en Adrienne overleden respectievelijk toen ze 44, 53 en 67 jaar oud waren.

Maria Meirhaeghe (74) was de oudste van 13 kinderen en de oudste afstammeling die nog in leven is. De jongste afstammeling die zich

heeft gemeld is de éénjarige Fien Dedeken, een kleindochter van Julia Meirhaeghe. Met meer dan zestig afstammelingen was men paraat ter gelegenheid van dit familiefeest waarbij bloemen werden neergelegd aan het graf van de stamouders. Vervolgens werd een rondrit gemaakt over een gedeelte van de Meirhaegheroute, waarbij halt werd gehouden aan de woning van de stamouders in de Kelderstraat.

's Avonds was er dan een familiefeest en koud buffet met animatie en een film over een bijeenkomst van de stam Van Meirhaeghe te Oudenaarde op 20 augustus 1983. Was getekend : M.A.N.

. . . . .

Verslag van voornoemd familiefeest van de hand van Hilde De Steur, dochter van Adrienne Meirhaeghe, kleindochter van Theophiel en Irma.

De Meirhaeghes zijn niet meer uit te roeien. Ze waren er, ze zijn er en op het Laatste Oordeel zullen ze er nog zijn. Alom aanwezig en tegenwoordig en wie er eens tesamen wou zien moest op 27 mei 11. in Ooike zijn.

Het kringetje op de kalender stond reeds lang ter aller attentie. Want het was kwestie van aanwezig te zijn, geen excuses telden voor nonkel Frans en tante Jenny. De kinderen moesten maar niet ziek zijn, van de nonkels en tanten werd verondersteld dat ze een pille-tje extra namen tegen vermeende of echte kwaaltjes, de tussensoort werd vriendelijk gesuggereerd om eens niet te werken en tot de jongeren werd het dringend verzoek gericht alle sport- en andere festiviteiten te schrappen.

Peter Theophiel en Meter Irma. Ik zag jullie wel zitten op de eerste rij, achterover geleund in Sinte Pieters diepste zetels. U met stijgende verbazing afvragend vanwaar ze bleven komen. Elkaar met de elleboog aanporrend en mekaar geen plaats latend om steeds maar in het Kanegems uit te roepen : "Maar dat is toch Cyriels dochter en kijk, dat is Frans zijn jongste en... wie is dat? Wacht even... ja, die moet van Daniël zijn... of van Maria. En al die jonge gezichten, zeker allemaal achterkleinkinderen. Het is niet meer bij te houden. Wat hebben we toch gedaan, wat hebben we toch verricht met dat jawoord in 1913!"

Naast hen zitten nonkel Cyriel en nonkel Daniël en ons Moeder en nonkel Jef en samen hebben ze de hele stamboom ontrafeld. De vijftwintig kleinkinderen, die waren nog te situeren maar aan de driehonderdacht achterkleinkinderen hadden ze beslist een hele kluif.

En bij Fientje, het achterachterkleinkind, schudden ze meewarig het grijze hoofd en zuchtten dat de tijd toch niet stilstaat en de wereld nog niet zal uitsterven, laat staan de Meirhaeghes.

Peter en Meter moeten bij de koffie en de taart zeker gedacht hebben dat de oorlogsjaren toch echt voorbij waren, doch bij de overvloed van het koud buffet zullen ze maar één conclusie getrokken hebben: dat hun nakomelingen tot de rijke stand zijn gaan behoren of het toch in ieder geval zeer goed hebben, beter dan zij het ooit konden dromen.

Nonkel Jules heeft ons even hun harde leven geschetst bij het welkomstwoord. Stilletjes en misschien wel een tikkeltje weemoedig hebben we er allen even bij stilgestaan aan hun graf op Ooikes kerkhof. We zijn in een lange autosliert via de Meirhaegstraat voorbij het Hof van Walem gereden en tenslotte in de Kelderstraat beland waar zij zich kapot gewerkt hebben; vanwaar Peter Theophiel naar het graf gedragen is en van waaruit vijf van de zes kinderen uitgevlogen zijn naar nieuwe, veilige nesten. De oudsten hebben herinneringen uit hun diepe voorraad bovengehaald en de jongeren en de aangetrouwen luisterden aandachtig en probeerden samen met hen terug te gaan in de tijd. Toen het dak van de schuur afwaaide, in 1941, Toen het hondehok dààr stond en de pomp nog tegen de gevel prijkte en het hele huishouden van drinkwater voorzag en de elektrische bel onbestaande was...

's Avonds, tussen de optredens door van Gert en Johan en Els, hebben we nog eens goed de stamboom bekeken. Gegroeid uit Westvlaams bloed, vastgekluiserd in de zware Ooikse grond. Zijn wortels stevig geankerd, zijn kruin uitgedeind door tientallen jonge scheuten. Die staat en waait niet om.

Met een zware maag van al dat eten en drinken en nadat de zon eindelijk haar slaapplaats had opgezocht, vond het merendeel zichzelf terug in een jongere versie op de film van het grote Meirhaeghefeest in 1983 te Oudenaarde. Tempus fugit...

Mijmerend over wat was, tevreden over de voorbije dag en dromend over de toekomst zijn we in de vroege uurtjes allen afgezakt met ons respectievelijk kroost naar ons respectievelijke huis. En terwijl we mekaar "wel thuis" en "tot ziens" wensten, beseften we dat wie 's middags nog een vreemde was, die nu, 's avonds, ook een naam droeg. Oogluikens knipoogde de meermin vanuit haar strategische positie naast de uitgewerkte stamboom en ze dacht zeker: "Z'hebben elkaar weergevonden." Met een gerust hart, stilletjes en voldaan,

hebben Peter Theophiel en Meter Irma zich teruggetrokken. "Ze doen het goed daar beneden, Phiel."- "Ja's, Irma. Voor over drie jaar reserveren we weer het eerste balkon. En dat Sinte Pieter ze daar nog maar wat laat, want het is goed zoals ze het nu doen..."

Hilde De Steur.

. . . . .

Het Mooie Ogenblik

Poperinge. Onze weekdays zijn veelal van 's morgens tot 's avonds gevuld met allerhande stresserende bezigheden. Gelukkig bestaan er ook weekends. Wie eens de sleur wil doorbreken, kan bijvoorbeeld naar Engeland varen, maar hij kan ook gewoon gezellig eethuis in eigen stad of streek binnenstappen en daar al keuvelend en proevend weer op adem komen. Sommige van die eethuisjes zijn echt apart. Zo bestaat er in Poperinge een zaak waar kaas met bier geserveerd wordt. De naam "Het mooie ogenblik" spreekt boekdelen.

Marck Schelpe en Greet Meirhaeghe, die beroepshalve actief zijn in de wereld van de reclame, kunnen gekatalogeerd worden bij de levensgenieters. Gedurende jaren trokken ze er praktisch elk weekeinde op uit. De ene keer lag het aksent meer op spijs, de andere keer meer op drank. Zo betraden ze vele Westvlaamse horecazaken. Het viel niet overal even goed mee. "Het is niet gemakkelijk om een zaak te vinden waar men 's avonds zomaar een lekkere kaasschotel kan eten. Waar wel meerdere kazen op tafel komen, wordt daarbij steevast wijn geserveerd. Nochtans kwamen wij tot de ontdekking dat sommige biersoorten vrij goed te combineren vallen met fijne kazen. Zo rijpte het idee om te starten met een bier- en kaashuis", aldus Greet Meirhaeghe. Geopteerd werd voor een kleine zaak, die maar gedurende een beperkt aantal weekenduren zou open zijn. Marck Schelpe : "Langs de Deken De Bolaan te Poperinge, waar wij wonen, kwam een oude volksherberg vrij. Wij besloten die zaak in huur te nemen, waarbij de zolder dan meteen dienst kon doen als archiefruimte voor onze reclameproducties. Natuurlijk werd het interieur van het café volledig aangepast, waarbij ook gezorgd werd voor modern sanitair. Het Mooie Ogenblik is een van de kleinste horecazaken van Poperinge. In de gelagzaal staan slechts 28 stoelen. We zijn dus niet voorzien om een massa volk te ontvangen. Maar dat is ook niet nodig, als men het aksent wil leggen op rust en gezelligheid." Wie gewoon wat kaas wil knabbelen, kan vragen naar de kaasproevertjes van de week. Wie niet

alleen wil proeven maar ook wil eten, bestelt best een kleine kaasschotel. Daarop ligt een assortiment van 6 fijne kazen. Het wordt evenwel pas helemaal mooi, wanneer men een grote kaasschotel bestelt, want dan krijgt men ~~de~~ kans om 10 soorten kaas te proeven. Om het allemaal nog smakelijker en oogstrelender te maken wordt elke kaasschotel geserveerd met 3 broodsoorten, groentjes en fruit. Dat Greet van het klaarmaken van die schotels werkelijk kaas heeft gegeten hoeft geen verwondering te wekken. Haar vader (Arnold Meirhaeghe) werkte immers tientallen jaren in een melkerij. Greet Meirhaeghe : "Kaas kan bijzonder lekker zijn. Voorwaarde is wel dat hij à point geserveerd wordt. Wij doen elke week onze aankopen in functie van het aanbod aan rijpe kazen. Onze voorkeur gaat naar artisanale kazen. Bij ons komen zowel Franse als Belgische kazen op tafel. Onze enige norm is kwaliteit. Marck Schelpe : "Het kan misschien verwondering wekken, maar onze zaak is het eerste bier- en kaashuis in Vlaanderen. Iedereen heeft vermoedelijk al eens de combinatie paters bier en boterham met paterskaas geproefd. Het kan ook fijner met betere kazen. Vooral de krachtige bieren, waarvan wel eens gezegd wordt dat ze als wijn smaken, zijn interessant om met een kaasschotel te worden geserveerd. De smaak van het bier haalt telkens de bovenhand, zodat men ten volle kan genieten van de rijke smaak van elke kaas". In "Het Mooie Ogenblik" dat gelegen is langs de Deken De Bolaan 33 te Poperinge, kan men terecht op vrijdag vanaf 21u., op zaterdag vanaf 20.30u. en op zondag vanaf 19.30 u. (Het Wekelijks Nieuws. 26.5.1989)

. . . . .

Bij brief van 2 juni 11. stuurde Daniël Meirhaeghe uit Wilsele ons een fotocopy uit de geboorteregisters van de gemeente Rotselaar. Tijdens zijn opzoeken ontdekte hij bij toeval dat aldaar op 15 oktober 1862 Maria-Leonia Meirhaeghe geboren werd als dochter van Constantinus Meirhaeghe, linnerwever, geboren te Ruiselede en van Joanna Catharina Piette. Ook wij vragen ons af hoe die Westvlaamse Meirhaeghes in Rotselaar zijn aanbeland? Wel weten we dat dit echtpaar zich naderhand te Roubaix vestigde waar Joanna Catharina Piette overleed in 1878.

Mogen we Daniël vragen om bij gelegenheid eens de burgerlijke stand (o.x.+) van Rotselaar én Aarschot uit te kammen voor de periode 1845-1870. We zijn ervan overtuigd dat u nog een aantal verloren Meirhaeghezonen en -dochters zult terugvinden. Op die manier kunnen we onze grote stamboompuzzel weer met enkele stukjes aanvullen.